Ч. 42. Середа 9 марта (24 лютого) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Ґавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

З Ради державної. — Парляментарні справи. — Австрийско-російскі переговори. — З балканьского півострова.

На нинїшнім засїданю палати послів предложив мінїстер скарбу проєкт закона, уповажняючий правительство до операций фінансових. Опісля приступлено до першого читаня законів фінансових. — Пос. о. Корошец (слов. катол.) промавляв против податку від вина, доказуючи, що заведенє того податку було би катастрофою не лиш для населеня управляючого винну лозу, але й для цїлого рільництва.

В заінтересованих парляментарних кругах більше менше всї згодили ся на те, що до реконструкциї кабінету може прийти аж тодї, як буде сотворена сильна працююча більшість, котра вишле своїх представителїв до кабінету. Поки-що не зроблено навіть перших кроків до зорґанізованя сильної парляментарної більшости; перші переговори в тій справі відбудуть ся може в сїм тиждни; розуміє ся, вирине серед них тілько трудностий, що чимало часу мине ся, поки сотворена буде основа під тривку кооперацию.

Ядро трудностий лежить в ческо-нїмецкім питаню. Як довго Чехи і Нїмцї не прийдуть до порозуміня або бодай до завішеня збруї, так довго сильна парляментарна більшість буде лиш бажанєм. Трудність того порозуміня лежить в тім, що нїмецкі посли до ческого сойму не хочуть вдоволити ся самим тілько відосланєм національно-політичних предложень до комісиї, а домагають ся мериторичного їх полагодженя, на котре знов не хочуть пристати ческі посли.

Що до самої реконструкциї, то без уваги на те, чи она прийде скорійше чи пізнїйше, вже робить ся комбінациї і пляни. Найбільше розповсюднена і найбільше правдоподібна та комбінация, котра приймає, що на місце теперішного кабінету має прийти кабінет парляментарний з бар. Бінертом на чолї. Як би комбінация з особою бар. Біперта не повела ся, то на чергу прийде особа теперішного мінїстра скарбу дра Білиньского, котрий обійме провід в парляментарнім правительстві.

На послїднім засїданю конституцийної комісиї обговорювано між н. внесенє посла Нідріста, котре домагає ся, щоби мінїстрам признавати пенсиї аж по трех лїтах служби. Внесенє то передано до реферату п. Гайлїнґерови.

Пос. Гайлїнґер підніс думку, чи не належало би признати пенсию послам, котрі довший час належали до парляменту, а потім на старість остали ся незаосмотрені. Щось подібне вже здїйстнене у Франциї, але не дорогою державного закона, а через товариство приватного обезпеченя для послів, котре дістає від держави щорічні субвенциї.

З Парижа доносять, що в тамошних полїтичних кругах уважають переговори між Австро-Угорщиною а Росиєю за зірвані. Положенє стає тим прикрійше, що Росия підпирає заколоти на Балканї і пускає ся на авантурничу полїтику.

Тим вістям о зірваню переговорів перечать рішучо з Берлина. Вправдї гостина короля Фердинанда болгарского і намірені подорожі короля Петра сербского і князя Николая чорногорского зовсїм не служать полїтицї зближеня і мін. Ізвольский допускаючи до тих гостин зробив незручність, однак мимо того переговори тревають дальше.

Neue fr. Presse доносить з Петербурга, що „Новое Время“ у вступній статї пише: Гадаючи з деяких признаків, не здїйстнять ся надії що-до австрийско-російского зближеня. Гр. Еренталь постановив направити відносини

22

ПІРАТ.

З англійского — капітана Маррията.

(Дальше).

Франціско був би радо ще довше ніс поміч нещастним, але корабель був вже зовсїм поторощений від ударів филь і цїлий берег був засїяний бальками і паками з товарами, які приносила вода на піскову лаву, аби відтак уступаючи, забирати їх знов на море. Удари, які наносили єму ті відломки корабля, були такі сильні, що він вскорі був неспосібний до дальшої працї і утомлений упав на землю. І по правдї всї дальші єго зусиля були би злишні. Всї люди, які находили ся на покладї корабля, попадали майже рівночасно в море, і ті, котрі доси ще не приплили до берега, не потребували вже нїякої людскої помочи.

Франціско підійшов відтак до вирятуваних собою людий; дванайцятьох з них прийшло вже знов до повної сьвідомости і они сидїли на піску та гріли ся до сонця, прочі лежали ще без памяти. Він вийшов потім на горбок, де були зложені єго річи і припаси поживи, кинув ся там на землю і приглядав ся звідтам, що навкруги діяло ся.

Вітер утих, сонце сьвітило ясно і море вже не було вкрите такими високими филями. Оно вправдї ще сильно филювало, але ті филї порушали ся поволи і поважно і не з такою лютою силою, яку вказували ще перед кількома годинами. Цїле побереже було вкрите кусниками розторощеного корабля, розбитими паками і бочками з водою і кождої хвилї можна було бачити, як з води вирinуло чорне тїло якогось мурина, покрутило ся на ній хвильку і знов поринало.

Цїлу годину приглядав ся Франціско так окруженю, відтак пійшов знов до вирятованих, котрі сидїли віддалені від него о яких кількадесять кроків. То були самі вимарнїлі, хоробливо виглядаючі люди, але они належали до племени, що жило на побережу, привикли від дитиньства до води і тому лїпше перетримали бурю, як прочі з глубини краю походячі невільники, або як европейскі моряки, котрі всї найшли смерть в филях.

Мурини під впливом сонця, котре для Франціска було так докучливе, приходили видко скоро до себе і тихо розмовляли. Всї на ново віджили, але тих, котрі потребували найбільшої помочи, они занедбували. Франціско старав ся порозуміти ся з ними знаками, але то не удало ся. Він пійшов на горбок, приніс з бочівки трохи води і подав єї одному з них. З жадобою вхопив мурин за горнець. Вода була для них великим приємаком, якого удїлювано їм лиш дуже рідко в душнім межипокладї невільничого корабля.

Мурин пив лакомо і був би випив цїлий горнець до послїдної каплї, колиб Франціско був єму не відобрав і не подав другому. Мусїв три рази вертати по воду, заки напоїв всїх; відтак приніс їм пригорщу сухарів і віддалив ся від них, бо розважив, що при неосторожности з єго сторони всї припаси поживи можуть вскорі вичерпати ся. Закопав бочілки з водою і поживу на стопу глубоко і прикрив всьо піском. Ту роботу скінчив непомічений муринами, котрі все ще сидїли відвернені від него на своїм місцї.

Тимасом сонце опустило ся вже під овид. В голові Франціска зробив ся вже плян, іменно намірив він збудувати з відломків корабля тратву і при помочи муринів пробовати відтак дістати ся до суші. Він положив ся, то була вже друга ніч, яку він переводив на тім пустім острові, і поручивши ся ласцї Всевишнього, заснув вскорі глубоким сном.

Аж доперва коли ярке проміннє сонця осьвітило очи молодця, пробудив ся він; так дуже утомив єго страх і напруженє попередного дня, як також безсонна, страшна ніч. Він встав і сїв на своїй скрини; як ріжнив ся вид, який єму нинї представив ся, від вчерашного! Океан простирав ся знов спокійний мов у снї, небо було ясне і ні одної хмарки не видко було на цїлім небосклонї, овид був ясний і остро відмежений. Легкий вітрець піднимав рівні, малі филї на темносиній площи моря, котре назад вернуло до своїх границь і відслонило піскову лаву знов так, як она представляла ся в хвили, коли Франціска висаджено на пеї. Але на тім кінчила ся краса образу; найблизше окруженє представляло страшний вид. Цїле побереже було вкрите бальками з розбитого корабля, бочками з водою і иншими предметами, котрі в кількох місцях лежали звалені на

Австриї і Росиї, не спитавши вперед в Берлині о раду. І пізнав зараз руку невдоволеного пана. По відвидинах ґр. Еренталя в Берлині перервала ся дипльоматична розмова між Австриєю а Росиєю в справі зближеня. Може навіть — кінчить росийска часопись — Німеччина відтягаючи ґр. Еренталя від наміру зближеня до Росиї, зробила Росиї велику прислугу не надіючи ся того. — Neue fr. Presse довідує ся з дипльоматичних кругів, що донесеня „Нового Времени" неправдиві. Німеччині зависить на зближеню Австриї до Росиї і переговори не зірвані.

Урядово доносять з Хімари над грецкою границею, що тамошне грецке населяє домагає ся удержаня всіх привілеїв, наданих єму давнїйшими правительствами, відмовлене плаченя податків і противить ся поборови рекрутів. Турецкі власти вислали баталїон войска, аби удержати повагу власти.

„Біржевия Ведомості" містять розмову з одною визначною особою з міністерства справ заграничних, котра сказала: Болгарскі міністри в часї свого побуту в Петербурзі могли пересьвідчити ся о прихильних намірах Росиї. В яких небудь тяжких внутрішних трудностях опинилась би Туреччина, то певно не єсть річию Болгариї в тій справі інтервенювати. Подібно як в справі критийскій так і в тій інтервенция припала би великим державам.

Новинки.

Львів, дня 8 марта 1910.

Іменованя. Краєвий суд цивільний іменував Вал. Крамаржа емер. старш. управ. податкового у Львові знатоком судовим і оцінителем для справ входячих в обсяг оцінок міских реальностий і уладжень домашних. — Палата торговельна і промислова іменувала Юр. Мікуцкого зі Львова сензальом для інтересів продуктами рільничими і млинарскими для округа львівскої палати торговельної. Мікуцкий одержав потверджене ц. к. Намістництва і зложив приписану присягу.

— **Справи особисті.** Президент краєв. суду у Львові др. Бавх переходить з днем 1 цьвітня в сталий стан спочинку а на его місце має прийти п. Адольф Червіньский, президент окружного суду в Тернополи. — Розійшла ся чутка, що директор львівскої полїциї п. Шехтель подав ся на пенсию, а до часу заіменованя нового директора буде его заступати п. Венц.

— **Огні.** Вчера вечером около 8 год. показала ся була велика луна в стороні як Вулька; показало ся опісля, що то горіло в Скнилові, де згоріло 8 загород селяньских з 22 будинками господарскими. 7 загород було асекурованих. Причина огню поки що незвістна. — В недїлю рано вибух огонь в столярскій робітни Мендля Мезуса на Замарстинові. Огонь знищив цїлу робітню разом з викінченими меблями. Шкоду обчисляє властитель на 6000 К. Причина огню незвістна.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори філїї „Сокола" в Коломиї відбудуть ся дня 11 с. м. о 7 год. вечером в сали „Сокола". — В Дрогобичи відбуде ся в недїлю дня 13 с. м. важна нарада філїї „Просьвіти". — В двірскім лїсї в Загвоздю під Станиславовом знайдено тіло 20-літної доньки одного з професорів польскої гімназиї, Евгенії, котра пропала була без слїду ще місяць тому назад. Смерть наступила в наслїдок замерзненя. — III-ий баталїон 30-го пп., котрий через 4 роки стояв залогою в Босні вертає нинї вечером назад до Львова. — Швайцарске міністерство справедливости поруншуло гадку скликаня міжнародної конференциї в справі циганів, на котрій має ся ухвалити, що робити з тим народом волоцюгів.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** (Саля Каси ощадности). Початок о год. $7^1/_2$ веч. Білети продає раньше на всї тоті вистави „Народна Торговля", а в день представленя від год. 6 вечером каса театру.

В середу дня 9 марта с. р. Madame Butterfly, японьска опера в 3 відслонах Пуччінього.

В четвер дня 10 марта с. р. „Панна штукарка", жарт в 3 діях А. Володского.

— **Справа Гофріхтера,** підозріного о троєнє штабових офіцирів за помочию циянкалї не стоїть так добре, як то по арештованю якоїсь Аманди Марияновиччевої в Осеку могло в першій хвили здавати ся. Арештована, звичайна собі повійниця, обертала ся в кругах офіцирских і носила ся з отруєю, але зі справою Гофріхтера не має нічого спільного. Тимчасом призбирало ся богато фактів, з котрих можна вносити, що Гофріхтер таки винуватий і старає ся тепер всїлякими способами виказати свою невинність і навіть листами писаними із вязниці старає ся впливати на деякі особи, щоби зізнавали так, аби то могло вийти в его користь. Листи ті переловлено і через особи, які в сїй справі переслухувано дістало ся не одно до публичної відомости, о чім тут доносимо.

Передовсїм лїкарі ствердили, що Гофріхтер чоловік умово нормальний, хоч иноді удає чоловіка несповна розуму. Між иншими удавав, що маїв, тратить умову сьвідомість, то знов западає в релїгійне божевіле, або вірить в свою надприродну силу. Кілька разів пробував порозуміти ся з особами з поза вязниці щоби вплинути на сьвідків або переформувати потверджене своїх зізнань, якими старав ся пояснити деякі обтяжуючі обставини. Як звістно, важну ролю в слїдстві відограв найдений в мешканю Гофріхтера шапіограф, на котрім він по всякій імовірности відбив рекламові листи до посилок з отруєю. В початках слїдства Гофріхтер зізнав, що шапіограф показав ся нездалим і тому він копійну плиту знищив та спалив. Около Різдва Гофріхтер зажадав від вязничної управи воскового полотна, що служить до відбиваня письма на згаданім шапіографі. Профос повідомив о тім авдитора, а авдитор позволив дати Гофріхтерови кусень того полотна. Тодї Гофріхтер здоймив черевик і скарпитку і обвинув собі ногу тим папером. Коли профос его спитав, на що він то робить, відповів Гофріхтер, що він уживає завсїгди того полотна від ревматизму та на відмороженє, бо се знаменитий лїк і приносить велику пільгу.

На однім переловленім листї Гофріхтера було написано: „В. А. в Ф. нехай не зізнає нїчого". Позаяк тодї слїдство займало ся питанем звідки Гофріхтер дістав циянкалї, то суд казав собі предложити спис всїх аптикарів і дроґістів, які мають право продавати отруї і по тих початкових буквах дійшов, що они означали дроґіста на Шлеску, котрий був вуйком Гофріхтера і посилав ему часто, коли він ще був в Мостарі, якісь пакунки, в котрих мали бути нїби то перфуми, а раз якийсь образ. Тодї вислана до склепу того дроґіста комісия викрила якісь неточности в евіденциї продажі отруї.

Иншим разом хотів Гофріхтер перепачкувати картку, на котрій просив одного сьвідка, щоби зізнавав „в точці 2. і 3." згідно з ним. На одній знов картцї просив, щоби спрятати его цивільний одяг і чорний капелюх. При ревізиї в домі Гофріхтера знайдено справдї ті річи і приватний детектив провірив, що в тім одязї Гофріхтер уладив був готелеву аферу з одною Віденкою, котру звабив був до Лїнцу. При тій нагодї стверджено також, що Гофріхтер в цивільнім перебраню виступав як „лїкар Альфред Галер" і в тім характері старав ся набути ціянкалї. Між сконфіскованими в его мешканю паперами найдено між иншим три войскові маршрути, між ними дві підроблені і виставлені на імя якогось лїкаря. Всї ті документи дали фаховим знатокам материял до порівнуючих студий в напрямі тотожности

купу в суміш, а поміж ними були стиснені і потороощені тїла тих, котрі тут найшли смерть. В инших місцях лежали тїла мерців викинені далеко на берег і вже сухі, між тим як деякі пливали ще на водї. Був то образ знищеня і смерти.

Виратувані від смерти мурини лежали покотом побіч себе, видко ще в глубокім снї і Франціско зійшов зі свого горбка і пустив ся над воду, аби побачити, які средства до его власного ратунку принесло єму чуже нещастє. На свою велику радість найшов він не лише значну скількість бочок з води, але між ними також богато повних сьвіжої води, дальше богато поживи і справдї всьо, чого міг собі бажати, аби збудувати тратву, як також поживу в великій скількости на довший час для себе і муринів.

Він підійшов тепер до них і промовив до них, але они не відповідали і не рушали ся. Він почав їх термосити, але безуспішно. Серце его почало скоро бити, бо він вже налякав ся, що они могли померти внаслїдок трудів і вичерпаня. Вкінци ужив помочи своєї ноги і доперва на сильний удар ногою, чого в иншім случаю був би не робив, пробудив ся один з муринів, кидаючи довкола себе мертвий погляд. Франціско знав трохи бесїду Круманів і промовив до мурина в тім язицї. На велику свою радість одержав відповідь в бесїдї, яка справдї не була та сама, але дуже до неї подібна, так що без труду можна було порозуміти ся. При помочи мурина, котрий о много менше заходів робив з своїми товаришами, побуджено прочих і тепер почали они живо розмовляти з собою.

Франціско вскорі витолкував їм, що мусять помочи єму збудовати тратву, аби знов дістати ся до свого краю, поясняючи їм, що коли би тут лишили ся, то припаси води і поживи вскорі скінчать ся і они всї мусїли би загибати. Бідні мурини не знали, чи мають его уважати якимсь надприродним єством чи нї і оповідали собі, як він їм вчера приніс сьвіжої води і позаяк они крім того знали, що его не було на розбитім кораблї, то не уміли собі нїяк пояснити его появи.

Який був вислїд їх розмов, досить, що мав він той добрий наслїдок, що они глядїли на молодця як на висше, але прихильне їм єство і радо его слухали. Він завів їх на горбок, велїв їм відкинути пісок і заосмотрив їх на ново в воду і поживу. Саме той дар і спосіб, в який він їм дав его, викликали найбільше їх зачудоване. Франціско з'їв з ними, взяв з своєї скрині знаряди, які мав і велїв муринам іти за собою.

Насамперед позбирали они всї бочки, відставили окремо повні, а окремо порожні, призначені до будови тратви; відтак знесено на купу всї линви, які удало ся найти, порозплїтано їх, аби було чим вязати поодинокі части тратви, вітрила розпростерто на сонци, аби висхли, а вкінци уложено окремо на купу припаси поживи і одежи, котра також могла придати ся. Мурини працювали охочо і виявляли богато зручности; заки зробив ся вечер, всьо, що могло на що придати ся, було перенесене в безпечне місце і филї могли тепер забрати хиба мертві тїла погибших і малі кусні дерева, котрі нї до чого вже не могли придати ся.

За далеко би нас завело, колиб лиш хотїли подрібно описувати, чого доказали своєю тяжкою чотиродневною працею Франціско і мурини. Конечність єсть справдї материю винайденъ і наше товариство вигадувало ріжнородні, хитрі способи, заки не збудували тратви, досить обширної, аби на ній могли поміститн ся всї они з припасами поживи. По середині тратви уставлено щогли з вітрилом.

Вкінци тратва була готова і пятого дня рано Франціско з своїми людьми пустив ся на море. Відіпхнувши тратву жердями від піскової лави, розпустили вітрило і поплили зі скоростию трех миль на годину в сторону африканьской суші. Але ще коли були пів милї від лави, доносив ся до них страшенний сопух гниючих трупів; бо аби їх всїх погребати, на то не стало їм часу. В послїдних двох днях їх побуту на острові, сопух був так великий, що навіть мурини не могли укрити своєї відрази і обридженя.

Ще перед ночию, коли тратва була о вісїм миль віддалена від острова, настала тишина, анї вітрець не ворохнув ся. Так було цїлий другий день, аж вкінци повіяв полудневозахідний вітер і они повернули ся в північнім напрямі. (Дальше буде).

письма, а результат випав для Гофріхтера некористно.

Ґарнізоновий суд викрив дальше, що між Гофріхтером а близько єму стоячими особами була намірена кореспонденция poste restante під шифрою „f. g. III.“ Провірено, що були се початкові букви одного свояка Гофріхтера і число дому, де він мешкає. Дотичний уряд почтовий віддано під строгий поліцийний нагляд, але ніхто не зголосив ся по кореспонденцию. На одній перехопленій картинці, призначеній до перепачкованя, Гофріхтер написав: „Дай посередникови 10 корон“. Тоді стверджено, що Гофріхтер вмів таки виломити ся спід бачного ока вязничної сторожі і під покришкою видуманих потреб кликав до себе підофіцирів, котрі мали догляд над нічною сторожию, та розмовляв з ними в своїй справі. Спершу перепачковував свою переписку при помочи кельнера, що приносив єму їду з поблизької реставрациї. Колиж опісля заряджено, щоби їду для него приладжувано в кухни ґарнізонового арешту, Гофріхтерови се так не подобало ся, що якийсь час не приймав зовсім вязничної поживи, живучи лише молоком. Звідти й взяла ся чутка, начеб Гофріхтер розпочав голодовий страйк. Замітна також і отся обставина: Гофріхтер казав у слідстві, що пуделка, на диво зовсім такі самі, в яких розіслано офіцирам листи з отруєю, купив він на несесер для жінки, а коли єго робота їй не подобала ся, він все те спалив. Тимчасом слідство викрило, що ще три такі пуделка Гофріхтер купив через канцелярийного ордонанса в дни перед виїздом Гофріхтера до Відня, коли то кинено отруйні посилки до почтової скринки, між тим коли єго жінка виїхала була також до Відня два дни раньше. Але рівночасно факти годять ся в иншім напрямі. Всіх листів з отруєю вислано 10, сім до капітанів а три до оберляйтнантів. Отже слідство викрило, що Гофріхтер купив був перший раз десять пуделок і одно з них післав свому товаришеви в дарунком на іменини, а два зіпсуті найдено таки в єго бюрку. Недостаючі три пуделка докупив очевидно в дни перед виїздом до Відня.

А тепер найважнійший доказ виноватости Гофріхтера. Провірено, що в першій половині падолиста Гофріхтер позичив собі у одного товариша войскове розпоряджене, яким призначено офіцирів до ґенерального штабу. По тім показало ся, що при іменах офіцирів, котрі одержали отруйні посилки, находили ся малі плями копійного атраменту. Нема сумніву, що над їх адресами манїпулював Гофріхтер, тим більше, що одна подробиця промовляє непохитно за тим здогадом. При адресованю посилок зайшла що до одного адресата похибка. Місце єго побуту означено в Білєку, між тим коли на ділі він служив в Араді. Ся похибка є найліпшим доказом, що адресант користував ся листою призначеня до ґенерального штабу, яка находить ся у згаданого офіцира в Лінцу, отже якраз Гофріхтер, котрий єї позичив. Іменно ся листа, зложена з кількох карток, є перівно зішита, так що рубрики на першій картці не годять ся з рубриками на другій картці. Наслідком того пересуненя рубрик місцевість Білєк припала офіцирови, стаціонованому в Араді і т. д. На сю технічну недокладність дав ся зловити Гофріхтер при адресованю своїх посилок. В додатку плями на позиченій листі хеміки признали матеріяльно ідентичними з атраментом на реклямованих листах в отруйних посилках. В виду таких доказів о виноватости Гофріхтера не може вже бути ніякого сумніву.

У Відни розійшла ся чутка, що причиною смерти Гофріхтера, котрий помер під конець січня, не було запалене легких лиш самоубийство. Спонука до самоубийства має стояти в звязи зі справою самого Гофріхтера. Впаслідок того заряджено ексгумацию тіла а розправа против Гофріхтера відбуде ся о кілька неділь пізнійше як то первістно було постановлено.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** На свое нещастє познакомив ся з тою якоюсь несамовитою ґрафинею молодий, бо ледви 23-літний Наумов, чоловік нервовий, а до того ще й алькоголік і залюбив ся в ній па смерть. Одним словом „любий“, яким она відозвала ся до него в телеґрамі, так єго очарувала, що він готов був все для неї зробити. Около половини червня приїхала Тарновска до Ореля і забрала звідтам Наумова насамперед до Києва а відтак до Отради (до дому своїх родичів). Пізнійше відвезла єго знов до Ореля. В тім часі жалувала ся она перед Наумовом на влізливість Комаровского і насьмівала ся з него, але остаточно покинула і Наумова та виїхала за границю. Тут зійшла ся знов з Комаровским, віддала ся єму і він постановив був оженити ся з нею.

Знаючи, що вже має того чоловіка в своїх руках, роздумувала она над тим, як би можна як найліпше використати єго любов. З Варшави телеґрафувала она до свого давного любовника Прілукова, котрого перед двома місяцями лишила була в Парижи, щоби він приїхав до Берлина і звабила єго ще більше тим, що обіцяла віддати єму єго гроші. Прілуков приїхав до Берлина і она тут розповіла єму, що Наумов в ній залюбив ся і що ґр. Комаровский хоче женити ся з нею. Сказала Прілукову зовсім цинічно, що для него було би найліпше, щоби собі смерть зробив, як то вже раз пробовав в Москві. Але Прілукову хотіло ся жити, і він з грішми, які змусив єї віддати, поїхав до Монахова; она поїхала туди за ним і спонукала єго, що він віддав їй знов відобрані гроші. Тут умовила ся з ним, що з'їде ся з ним куди приїде також і ґр. Комаровский (27, 28 липня).

Телєґрами.

Відень 8 марта. Комісия господарска радила нині над внесенєм Папца (христ. суспіль.) о заведенє перевозу кукурудзи на пашу за окремими перепустками. Наради закінчено з причини, що розпочало ся засіданє палати.

Відень 8 марта. Нині рано видано слідуючий білетин о стані здоровля др. Люеґера: Теплота 36, живчик 84 слабий, діланє пирок зменшене, віддих слабий, неправильний, притомність неясна, ослабленє стає щораз більше. — З причини критичного стану здоровля др. Люеґера заповіджене на завтра припятє у бар. Бінерта не відбуде ся.

Атини 8 марта. Мінїстер скарбу предложив палаті послів проєкт закона, уповажняючий правительство затягнути 4% позичку в сумі 150 міліонів франків на будову зелізниці, публичні роботи і покритє недобору буджету.

Женева 8 марта. В маґазинах бензини товариства „Люміна“ вибух огонь, котрий прибрав величезні розміри. Експльодувало множество бочок нафти і бензини.

Вашінґтон 8 марта. Пірі відмовив субкомітетови комісиї маринарки конґресу предложити докази, що дійшов до північного біґуна, заслонюючись контрактом, який заключив з товариством накладників. Субкомітет жадав тих доказів з причини, що конґрес хоче надати Пірімо відзначенє.

Тебріс 8 марта. Виданий в Теґерані наказ затягненя примусової позички внутрішної у висоті міліона томанів, викликав там серед купців величезний переполох. Сатар-хан ставить явний опір.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2**^{30}, 5·50, 7·25, **8**^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **8**^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2**^{15}, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12**^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*), **2**^{05}, 5·53, **6**^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, **4·25**, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, **2**, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·44, 6·29*), 11·55*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·28, 6·13*), 11·39*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, 8^{20}.
„ $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, 9^{35}.
„ $^{2}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в неділї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·15.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 11^{45}.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12**^{45}, 3^{50}, **8**^{25}, 8·40, **2**^{45}, 3·30*), 6^{12}, **7**, 7·35, 11^{15}.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: **2**^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10^{38}.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·45.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).